

32000R2700

L 311/17

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

12.12.2000

ROZPORZĄDZENIE (WE) NR 2700/2000 PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
z dnia 16 listopada 2000 r.
zmieniające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 26, 95 i 133,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą, przewidzianą w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 253 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny ⁽⁴⁾ przewiduje, że Rada przed dniem 1 stycznia 1998 r., na podstawie sprawozdania Komisji, do którego mogą być dołączone wnioski, dokona przeglądu Kodeksu Celnego w celu wniesienia odpowiednich poprawek, które mogą okazać się konieczne ze względu na urzeczywistnienie rynku wewnętrznego.
- (2) Każdy przegląd Kodeksu musi, nie stwarzając jakichkolwiek przeszkód dla handlu międzynarodowego, być okazją do wprowadzenia instrumentów i procedur mających zapobiec nadużyciom, jak zostało podkreślone we wnioskach Rady z dnia 19 maja 1998 r., zapobieganie nadużyciom jest jednym z najlepszych środków ochrony pieniędzy podatnika.
- (3) Należy uwzględnić rezolucję Rady z dnia 25 października 1996 r. w sprawie uproszczenia i racjonalizacji przepisów i procedur celnych ⁽⁵⁾.
- (4) Kompetencje różnych organów w zakresie ustalania kursu walut po wprowadzeniu EUR nie zostały jeszcze określone.
- (5) Należy ustanowić przepisy w celu stworzenia możliwości, by do zgłoszenia celnego dokonywanego z wykorzystaniem technik przetwarzania danych nie musiały być dołączane niektóre dokumenty.
- (6) W celu uproszczenia korzystania z uzgodnień dotyczących uszlachetniania czynnego, przetwarzania pod kontrolą celną i odprawy czasowej należy uelastyczyć obowiązujące przepisy.
- (7) Zgodnie z procedurą Komitetu należy ustanowić przepisy dotyczące dodatkowych przypadków, w których należności w ramach procedury uszlachetniania biernego mają być naliczane na podstawie kosztów operacji przetwarzania.
- (8) W niektórych strefach wolnocelowych właściwe może okazać się zezwolenie na dopełnianie formalności związanych z procedurą składu celnego i przeprowadzania kontroli celnej zgodnie z tą procedurą.
- (9) W niektórych okolicznościach korzystanie z uprzywilejowanego traktowania taryfowego ze względu na rodzaj lub szczególne przeznaczenie towaru oraz zróżnicowane naliczanie należności w ramach procedury uszlachetniania biernego może być również dozwolone w przypadku gdy dług celny powstaje z innych przyczyn niż dopuszczenie do swobodnego obrotu.
- (10) Przepisy dotyczące miejsca powstania długu celnego powinny zawierać szczególne reguły stosowane w poszczególnych przypadkach, w których dana kwota jest niższa od określonego poziomu.
- (11) W poszczególnych przypadkach uzgodnień preferencyjnych należy zdefiniować pojęcia błędu organów celnych i dobrej wiary osoby odpowiedzialnej za uiszczenie opłat celnych. Osoba odpowiedzialna za uiszczenie opłat celnych nie powinna ponosić odpowiedzialności za złe funkcjonowanie systemu spowodowane błędem popełnionym przez organy państwa trzeciego. Jednakże wydanie przez te organy nieprawidłowego świadectwa nie powinno być traktowane jak błąd, jeżeli świadectwo zostało wystawione na podstawie wniosku zawierającego nieprawidłowe informacje. Należy ocenić niewłaściwy charakter informacji przedstawionych przez eksportera w jego wniosku, z uwzględnieniem wszystkich elementów zawartych w tym wniosku. Osoba odpowiedzialna za uiszczenie opłat celnych może powołać się na swoją dobrą wiarę, jeżeli może udowodnić, że zachowała należytą staranność, jeżeli w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* nie została opublikowana opinia wyrażająca uzasadnione wątpliwości.
- (12) Należy chronić interesy finansowe Wspólnoty oraz prawa osoby odpowiedzialnej za uiszczenie opłat celnych przed zbyt długimi procedurami przewidzianymi w przepisach prawa.
- (13) Należy wprowadzić zawieszenie obowiązku uiszczenia długu celnego w przypadkach, gdy dług celny powstał w wyniku usunięcia towaru spod dozoru celnego i jeżeli występuje większa liczba dłużników, co ma umożliwić organom celnym wszczęcie postępowania w celu pokrycia należności w pierwszej kolejności przeciw określonym dłużnikom.

⁽¹⁾ Dz.U. C 228 z 21.7.1998, str. 8 oraz Dz.U. C 248E z 29.8.2000, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 101 z 12.4.1999, str. 6.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 12 marca 1999 r. (Dz.U. C 175 z 21.6.1999, str. 420), wspólne stanowisko Rady z dnia 25 maja 2000 r. (Dz.U. C 208 z 20.7.2000, str. 1) i decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 października 2000 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 955/99 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 119 z 7.5.1999, str. 1).

⁽⁵⁾ Dz.U. C 332 z 17.11.1996, str. 1.

(14) Należy przyjąć środki konieczne w celu wykonania rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽¹⁾.

(15) Dlatego też należy zmienić rozporządzenie (EWG) nr 2913/92,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (EWG) nr 2913/93 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 4 pkt 24 otrzymuje brzmienie:

„24. Przez procedurę Komitetu należy rozumieć procedurę określoną w art. 247 i 247a albo w art. 248 i 248a.”;

2. w art. 35 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli czynniki służące do ustalenia wartości celnej towarów wyrażone są w walucie innej niż waluta Państwa Członkowskiego, w którym ustalana jest wartość celna, kurs wymiany, który ma być zastosowany, jest taki jak należycie opublikowany w przez właściwe w tym celu organy.”;

3. w art. 77 obecny tekst otrzymuje oznaczenie ust. 1 i dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2. Jeżeli zgłoszenie celne dokonywane jest z zastosowaniem technik przetwarzania danych, organy celne mogą zezwolić, by dokumenty towarzyszące określone w art. 62 ust. 2, nie były przedstawiane wraz ze zgłoszeniem. W takim przypadku dokumenty te przechowuje się do dyspozycji organów celnych.”;

4. w art. 115 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Środki mające na celu zakaz, uzależnienie od pewnych warunków lub ułatwienie stosowania przepisów ust. 1, mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą Komitetu.”;

5. w art. 117 lit. c) dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Przypadki, w których warunki ekonomiczne uważa się za spełnione, mogą zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu.”

6. artykuł 124 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 124

1. System ceł zwrotnych może być stosowany wobec wszystkich towarów. Jednakże nie może być on stosowany w przypadkach, gdy w chwili przyjęcia zgłoszenia dopuszczenia do swobodnego obrotu:

- przywożone towary podlegają ograniczeniom ilościowym w przywozie,
- przywożone towary korzystają ze środka taryfowego w ramach kontyngentów,

— przywożone towary podlegają przedstawieniu świadectwa przywozowego lub wywozowego przewidzianego w ramach Wspólnej Polityki Rolnej, lub

— refundacja wywozowa lub kwota podatku została ustalona dla produktów kompensacyjnych

2. Ponadto, nie jest możliwe udzielenie jakiegokolwiek zwrotu należności przywozowych w ramach systemu ceł zwrotnych, jeżeli w chwili przyjęcia zgłoszenia wywozowego produktów kompensacyjnych, produkty te podlegają przedstawieniu świadectwa przywozowego lub wywozowego w ramach Wspólnej Polityki Rolnej lub, jeżeli dla tych produktów został wyznaczony zwrot lub podatek w wywozie.

3. Odstępstwa od przepisów ust. 1 i 2 mogą zostać wprowadzone zgodnie z procedurą Komitetu.”;

7. artykuł 131 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 131

Przypadki i szczególne warunki stosowania procedury przetwarzania pod kontrolą celną określane są zgodnie z procedurą Komitetu.”;

8. w art. 133 lit. e) dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Przypadki, w których warunki ekonomiczne uważa się za spełnione, mogą zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu.”;

9. artykuł 142 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 142

1. Pozwolenie na zastosowanie procedury odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych udzielane jest dla towarów, które nie są wymienione w przepisach przyjętych zgodnie z art. 141 lub, które będąc w nich wymienione, nie spełniają wszystkich określonych w nich warunków dla udzielenia pozwolenia na odprawę czasową z całkowitym zwolnieniem.

2. Wykaz towarów, wobec których nie może być stosowana procedura odprawy czasowej z częściowym zwolnieniem z należności przywozowych, jak również warunki stosowania tej procedury, określane są zgodnie z procedurą Komitetu.”;

10. w art. 153 dodaje się akapit w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od przepisów art. 151, przypadki i szczególne warunki dopuszczania towarów w następstwie procedury uszlachetniania biernego do swobodnego obrotu, przyjmując za podstawę naliczania należności z zastosowaniem Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich koszty procesu uszlachetniania, mogą zostać określone zgodnie z procedurą Komitetu.”;

11. w art. 167 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Z wyjątkiem stref wolnocłowych wyznaczonych zgodnie z art. 168a, strefy wolnocłowe powinny być ogrodzone. Państwa Członkowskie wyznaczają miejsca wejścia i wyjścia w każdej ze stref wolnocłowych lub składów wolnocłowych.”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23.

12. w art. 168 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Granice i miejsca wejścia i wyjścia ze stref wolnocłowych, z wyjątkiem stref wolnocłowych wyznaczonych zgodnie z art. 168a, oraz składów wolnocłowych podlegają dozrowi organów celnych.”;

13. pomiędzy art. 168 i pozycję B („Wprowadzanie towarów do stref wolnocłowych lub składów wolnocłowych”) wprowadza się artykuł:

„Artykuł 168a

1. Organy celne mogą wyznaczyć strefy wolnocłowe, w których przeprowadza się kontrole i dopełnia formalności celnych oraz stosuje się przepisy dotyczące długu celnego zgodnie z procedurą składu celnego.

Przepisów art. 170, 176 i 180 nie stosuje się w odniesieniu do w ten sposób wyznaczonych stref wolnocłowych.

2. Odniesienia do stref wolnocłowych w art. 37, art. 38 i art. 205 nie dotyczą stref wolnocłowych, określonych w ust. 1.”;

14. Artykuł 212a otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 212a

Jeżeli przepisy prawa celnego celne przewidują preferencje taryfowe dla towaru ze względu na jego rodzaj lub szczególne przeznaczenie, całkowite lub częściowe zwolnienie z należności przywozowych lub należności wywozowych na mocy art. 21, 145 lub 184-187, takie preferencje lub zwolnienia stosuje się również w przypadkach powstania długu celnego na mocy art. 202-205, 210 lub 211, jeżeli zachowanie osoby zainteresowanej nie nosi znamion oszustwa ani rażącego niedbalstwa i udowodni ona, że pozostałe warunki wymagane dla zastosowania preferencji lub zwolnienia pozostają łącznie spełnione.”;

15. w art. 215 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Jeżeli organ celny stwierdzi, że dług celny powstał na mocy art. 202 w innym Państwie Członkowskim, to uważa się, że dług celny powstał w Państwie Członkowskim, w którym stwierdzono jego powstanie, jeżeli kwota długu jest niższa niż 5 000 EUR.”;

16. w art. 220 ust. 2 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) kwota opłat celnych należnych zgodnie z przepisami prawa nie została wykazana w rachunkach w następstwie błędu samych organów celnych, który to błąd nie mógł zostać w racjonalny sposób wykryty przez osobę zobowiązaną do uiszczenia opłat celnych działającą w dobrej wierze i przestrzegającą przepisów obowiązujących w zakresie zgłoszenia celnego.

Jeżeli preferencyjny status towaru potwierdzony został w ramach systemu współpracy administracyjnej z udziałem organów państwa trzeciego, wydanie przez te organy świadectwa, o ile stwierdzono jego nieprawidłowość, stanowi błąd, którego w racjonalny sposób nie można było wykryć w rozumieniu pierwszego akapitu.

Jednakże wydanie nieprawidłowego świadectwa nie stanowi błędu, jeżeli świadectwo zostało wystawione na podstawie niewłaściwego przedstawienia faktów przez eksportera, z wyjątkiem przypadku, gdy w szczególności jest oczywiste, że organy wydające świadectwo wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary nie spełniają warunków wymaganych do korzystania z preferencji.

Osoba odpowiedzialna za uiszczenie opłat celnych może powołać się na dobrą wiarę, jeżeli może udowodnić, że w okresie przedmiotowych operacji handlowych zachował należyta staranność, aby upewnić się czy spełnione zostały wszystkie warunki korzystania z preferencji.

Jednakże osoba odpowiedzialna za uiszczenie opłat celnych nie może powoływać się na dobrą wiarę, jeżeli Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* opinię wyrażającą uzasadnione wątpliwości w odniesieniu do prawidłowego stosowania uzgodnień preferencyjnych przez kraj korzystający.”;

17. w art. 221 ust. 3 zastępuje się ust. 3 i 4 w brzmieniu:

„3. Powiadomienie dłużnika nie może nastąpić po upływie trzech lat, licząc od dnia powstania długu celnego. Bieg terminu zostaje zawieszony z chwilą złożenia odwołania w rozumieniu art. 243 na czas trwania procedury odwoławczej.

4. Jeżeli dług celny powstał na skutek czynu podlegającego, w chwili popełnienia, wszczęciu postępowania karnego, dłużnika można powiadomić o kwocie długu celnego na warunkach przewidzianych w obowiązujących przepisach, po upływie terminu trzech lat, określonych w ust. 3.”;

18. w art. 222 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zgodnie z procedurą Komitetu mogą zostać określone przypadki i warunki, w których obowiązek uiszczenia należności przez dłużnika zostaje odroczonej:

— jeżeli wniosek o umorzenie należności zostanie złożony zgodnie z przepisami art. 236, 238 lub 239, lub

— jeżeli towar został zajęty w celu jego późniejszej konfiskaty, zgodnie z przepisem art. 233 lit. c) tiret drugie lub art. 233 lit. d), lub

— jeżeli dług celny powstał z zastosowaniem art. 203 i istnieje większa liczba dłużników.”;

19. Artykuł 247, 248 i 249 zastępuje się art. 247, 247a, 248, 248a i 249 w brzmieniu:

„Artykuł 247

Przepisy wykonawcze do niniejszego Kodeksu, wraz z przepisami wykonawczymi do rozporządzenia, określone w art. 184, z wyjątkiem tytułu VIII i z zastrzeżeniem art. 9 i 10 rozporządzenia (EWG) nr 2658/87 (*), jak również art. 248 niniejszego rozporządzenia, zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, określoną w art. 247a ust. 2, z poszanowaniem międzynarodowych zobowiązań przyjętych przez Wspólnotę.

Artykuł 247a

1. W pracach Komisji uczestniczy Komitet Kodeksu Celnego (zwany dalej »Komitetem«).

2. W przypadku powołania się na niniejszy ustęp, stosuje się przepisy art. 5 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów art. 8 tej decyzji.

Okres, określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE wynosi 3 miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

Artykuł 248

Przepisy wykonawcze do art. 11, 12 i 21 zostaną przyjęte zgodnie z procedurą zarządzania, określoną w art. 248a ust. 2.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 16 listopada 2000 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

N. FONTAINE

Przewodniczący

W imieniu Rady

R. SCHWARTZENBERG

Przewodniczący

Artykuł 248a

1. W pracach Komisji uczestniczy Komitet Kodeksu Celnego, zwany dalej »Komitetem«.

2. W przypadku powołania się na niniejszy ustęp, stosuje się przepisy art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi 3 miesiące.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin.

Artykuł 249

Komitet może rozpatrywać każdą sprawę dotyczącą przepisów prawa celnego, która zostanie wniesiona przez Przewodniczącego z jego własnej inicjatywy lub na wniosek przedstawiciela jednego z Państw Członkowskich.

(*) Dz.U. L 256 z 7.9.1987, str. 1.”

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.